

kot star praktik; seveda niso vsi mostovi, s katerimi izkuša premestiti razne prepade, enako trdni in močni, a vendar ne kriče in ne iščejo nikdar efektov. Igrri se pa vendar pozna, da je dramtizacija, in kdor je čital roman in videl potem igro, ta občuti veliki razloček med obema literarnima deloma, in le fino in elegantno delo Schönthana nas potolaži. Jetnišnica mu daje priliko, da nam oriše najrazličnejše tipe karakteristično in mojstrsko; Burnich nam posebno ugaja kot zviti in premeten nasprotnik Dorrita. Baron Sparkler nastopa v igri popolnoma po nepotrebnem in je nekako mašilo. Mala Dorrit je značaj naivne, a vseskozi poštene deklice, ki jo je igrala g. Kreisova res umetniško. Stari Dorrit, g. Lier, bi bil lahko boljši „oče“, no, pa saj to niso njegove vloge...

„Malo Dorrit“ so ponavljali 23. nov. in 10. dec.

Od popoldanskih predstav naj omenimo 25. nov. Govekarjevega „Desetega brata“, 8. dec. Govekarjeve „Legionarje“, 26. decem. Finžgarjevega „Divjega Lovca“, in 21. febr. „Martina Krpana“.

16. dec. zvečer je bila premiera „Carjevega kurirja“, velikega opremnega igrokaza, ki ga je po Jules Vernovem romanu priredil R. Elcho. Igra je „Ausstattungsstück“, ki bi sijajno uspel v Olimpiji, v dunajskih Benetkah. Pri nas je oder premajhen, štedi se z denarjem, komparzerije nimamo in tudi kulis ne. Igra pa je spisana le za sijajen efekt. Stem smo izrekli tudi svoje mnenje glede opremljenih igrokazov v bodočnosti. Bolje nič, kot slabo. Igra sama na sebi ima krasno misel, ko nam riše Mihaela Strogova, ki se žrtvuje za svojega carja, toda med to glavno dejanje je pomešanih veliko veliko mučnih efektov. V tej igri nam je posebno ugajal g. Vedral (Strogov), ki je v kratkem času dobro napredoval in igral temperamentno in zamišljeno. „Carjev kurir“ se je ponavljal na novega leta dan popoldne.

2. decembra se je uprizoril „Sveta vladar v škripcih“. Prva letošnja slovanska noviteta je bila srbska („Knez Semberije“), druga je bila češka: „Sveta pan v županu“, kar bi se reklo doslovno „Sveta gospod v spalni suknji“. A niti srbska niti češka noviteta ni napravila pri nas resnično globokega vtiska; niti ena niti druga ni dosegla istinitega uspeha. Emanuel Rozdčeh je bil gotovo eden najduhovitejših čeških dramatikov, toda na tej veseloigri se pozna preodkrito francoski vpliv, in češkega ni na njej prav ničesar. Tehnika veseloigre je stara, nekako geometrično pravilna; glasno izražanje misli in čutov oseb vpricho vse družbe, govorenje „v stran“, monologi in tudi intriga sama je znak šole, ki se je že preživela. Da se reši igra take kvalitete dandanes, ko se zahteva na odru predvsem verjetnosti ali vsaj možnosti, ko poznamo Sardouovo tehniko, za to je treba izbornih interpretov. In teh, žal, naša drama nima. Gosp. Lier je prav dober komik in tudi nekateri seriozni značaji se mu posrečijo docela; toda za Napoleona mu manjka preveč zunanjih in notranjih

sredstev. Igral je zaljubljenega, v zakonskih in rodbinskih škripcih zdihujočega Napoleona z veliko igralsko rutino, a značilno napoleonskega nismo zasledili na njem ničesar. To je bil šablonski „Pantoffelheld“, ki uhaja z veliko nerodnostjo preko zakonskih ojníc, in kakršnih smo iz najnovejših francoskih in nemških burk sili že do grla. Tudi njegova maska ni bila baš vzorna! Napoleonovega v ljubezni srečnega tekmeča grofa Flahaulta je igral g. Dobrovolný z lepim okusom in zadovoljivo eleganco, toda brez verve in brez mladeniškega ognja, ki je predpogoj ljubimca. G. Dobrovolný je igravec, ki nikdar ne pretirava in ki si ne dovoljuje nikakih brezokusnosti, toda vloga Ludovika Bonaparta bi bila zanj primernejša, zato je bil njegov Flahault prestar

Avgusta Cerar-Danilova.

K dvajsetletnici njenega delovanja na slovenskem odru.

in premiren. Vobče se je igralo brez zadostne uglajenosti; dialogi so se govorili prepočasno in nedostajalo je živahnega tempa. In še nekaj: govorilo se je včasih s strašnim naglasom. Ubogi naš jezik! Mesto napredka nazadovanje. Igra je — propala. O tem dejstvu se nam vsiljuje vprašanje, ali res nima „Dramatično društvo“ v svoji sredini moža, ki bi lahko vse to, kar smo napovedali, že vedel naprej?...

28. nov., na dan delavskega praznika, so uprizorili Langmannovega „Jerneja Turazerja“. Lepše predstave v celi sezoni nismo doživeli, kot je bila ta. Igravci so vsi do zadnjega igrali krasno, na čelu jim g. Dragutinović (Turazer) in g. Verovšek (Dolfe).